

KÄRA WILMA

Jag söker inte efter någonting. Jag vill bara hitta svaren.

Jag vill veta vad allt går ut på.

Ibland kommer jag på mig själv. Med att vilja vara. En sådan där perfekt, lycklig människa. Vilja vara som alla andra. Sluta tittas på, sluta vara den de vänder på huvudet för.

Samtidigt vill jag synas.

Sticka ut ur mängden.

Lysa upp i vintermörkret.

Är det bara jag som tänker så här Wilma? Är det mig det är fel på?

Jag tänker för mycket. Det är det som är kärnan i mina problem.

Om jag bara slutade tänka skulle jag inte längta bort så mycket. Längta efter nytt. Längta efter samvaro. Längta efter dig.

Om man inte tänker på att man har ont, så har man det inte. Eller hur? Känslor är bara hjärnan som luras.

Slutar jag tänka på hur trist det är att vara fast här, blir det kanske uthärdligt.

Aldrig att trackslistan kommer på en söndag, aldrig att någon kräks på riktigt i tv, aldrig att någon blir full och visar det.

Här vet vi vem som är en slampa. Här vet vi vilken lärare som tänder på incest. Här vet vi vem som röker gräs på skolgården!

Vi tittar ner i marken när en fyllegubbe kommer. Vi rynkar på näsan när vi ser någon knulla i vardagsrumsfönstret och vi vill inte erkänna att vi är mänskliga.

Jag tänker för mycket.

Söker inte efter kärlek. Inte efter respekt, meningen med livet eller efter osthyveln.

Jag vill bara hitta svaren.

Älskar dig.

Ess.

KÄRA WILMA

Här är allting som vanligt.

Alla skriker. Även jag. Det är lika ingrott och möjligt som det alltid har varit.

Det regnar. Som alla andra dagar. Mitt liv är en grå dimridå, med samma melankoliska destruktiva depprock som alla andra dagar och nätter.

Jag ritar hatiska teckningar och längtar bort härifrån.

Trött på samhället. På den urusla miljön. På jobbet och på livet och på sanningar jag aldrig hittar.

Jag har tröttnat på revolution, har tröttnat på att andas.

Orkar inte vara rebell, orkar inte laga mat.

Ingenting förändras. Livsuppehållande maktmissbruk pågår och mitt hår är lika rött som igår, tröjan sitter på samma sätt, sminket är lika svart som förra veckan och tågen går med samma tidtabell som alltid.

Tröttnar du inte på att livet alltid står stilla samtidigt som det fortsätter?

Jorden snurrar lika många varv runt solen. Aldrig att den stannar. Aldrig att den backar. Jag lyssnar på Poesi på Minuten bara för att få lite verklighetsförankring.

Jag klagar utan anledning.

Skiter ur mig elaka kommentarer.

Det är egentligen inte synd om mig alls. En bortskämd skitunge vars åsikt aldrig kommer räknas. En slav under kapitalismen.

Med kärlek.

Ess.

KÄRA WILMA

Ingenting förändras härborta.

Jag läste att coca-cola light och stress ska bryta ner energin och upplevelserna.

Tror du det stämmer?

Det kanske är därför det känns som att livet står stilla.

Jag tuggar på.

Samma plats.

För att jag dricker för mycket coca-cola light.

Jag är trött. Trött på rabarberte, cigarettsmak, vinden i håret, flummiga människor som demonstrerar på Plattan. Trött på att spela teater, ha sex, andas och knappa ner tangenter som blir till obetydliga bläckplumpar på vita pappersark.

Är jag den enda som söker efter svar?

En förvirrad tjej, som inte vet någonting om livet. Jag skulle så gärna vilja veta.

Ess.

KÄRA WILMA

Jag har letat men inte hittat.

Huden är lika torr, mensen lika kraftig och fötterna lika ömma som alltid.

Telefonen står lika tyst idag som igår. Ringer det vågar jag ändå inte svara.

Mitt hår är oborstat, tovtigt och stramt. Sovrumsväggarna lika randiga som förra månaden.

Jag orkar inte andas men vet att jag måste. Jag anstränger mig för att älska så att luften ska bli tunnare.

Undrar inte du över hur man kan förenkla saker?

Undrar inte du hur man förenklar sina tankar?

Jag mötte en liten som satt uppflugen på staketet.

Den lilla frågade mig efter en cigarett. Jag frågade den lilla om legitimation. Den lilla kunde inte vara äldre än tretton år. Jag funderade över hur jag skulle göra. Släcka den blekröda glöden och gå in genom altandörren eller stanna kvar, sällskapa med den lilla. Mitt te kallnade. Min boks sidor fladdrade och den märkta sidan fanns inte mer, fliken flög upp, minnet försvann. Jag fimpade.

En liten satt kvar och följde mina rörelser.

Ville den lilla så kunde hon ta sig in och ta min fimp.

Jag visste att hon inte skulle göra det.

Jag visste att hon skulle gå så fort jag försvunnit in genom altandörren.

Jag visste att jag skulle undra. Tänka.

Söka efter fler svar.

När ska någonting vara enkelt?

Älskar dig.

Ess.

KÄRA WILMA

Meningen med dag och natt. Det är att dricka mängder med sprit. Åka till havet, gå på stadens sunkigaste hak, fastna på en bergstopp. Eller stanna här.

Sedan vet jag inte.

Vi kanske kan skriva slagord med spritpennor i en bar någonstans. Jaga en fasan, plocka den och stycka den och koka den till middag.

Nej.

Meningen med dag och natt vet jag ingenting om.

Varför är alla dina ord sorgsna, även de ord som ler?

Är det bara mörkret och ensamheten och udden på pennan som får läsa det du skriver?

Världen är full av idioter som tror att de kan förändra samhället.

Genom att klättra upp på en pelare vid Slussen och bajsa ut sina åsikter tror de att någonting ska ändras. Tillåt mig att hånle.

Ingenting som dessa idioter säger om vårt ruttnande plejs som vi kallar för jorden kommer göra någon skillnad. Demonstration är bara en ursäkt för att få hängla och rättfärdiga att man är skitfull och har sex offentligt med stället losers. För man har ju faktiskt hjälpt till att försöka förändra världen.

Och här går allt i samma sega takt.

Ingen värld har förändrats så vitt jag kan se.

Jag orkar inte äta upp maten och mina nyplanterade blommor har vissnat.

Ingenting annat än mina ögon förändras. De blir mörkare av all leda och tristess som jag tvingas utstå i den här alltmer avskräckande och förmultnande värld.

Är det mina dagar som går långsammare än alla andras, eller är det alla andras dagar som går snäppet snabbare?

Världen är full av idioter och jag är en av dem.

Love.

Ess.

KÄRA WILMA

Klockan är halv fyra och jag lyssnar på trafiknyheterna.

Jag är en sargad poet.

Klagar, klagar. Ändras aldrig.

Böckerna står i bokstavsordning och de gamla kollegieblocken är utslängda. Alla pinsamt missvisande ordfraser bortglömda.

Det porlar vatten i bäcken utanför och gräset är fläckigt gult.

För allt du hatar hos dig själv, förlåt dig själv.

Ilka, ilka, ilka.

Hjärnsubstans. Få det ur dig.

Vad vore jag utan dig?

Jag skulle bra gärna vilja veta.

Ess.